

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block_Lawrence-Nekdy_berou.pdb

PDB Name: Block L. Nekdy berou
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

NĚKDY BEROU

Mowbray rybařil na jezeře přes dvě hodiny, než narazil na toho hromotluka. Jezero mělo být plné okounků pstruhových a ty chtěl chytat. Používal pevný prut s navijákem a různými třpytkami a háčky a plastovými červy na všech místech, kde by pstruhový okounek měl být. Byl dobrý rybář a dovedl hodit návnadu přesně tam, kde ji chtěl mít, hned vedle trsu vodních rostlin nebo nějakého tělesa pod hladinou. A vnaidlo, které používal, nemohlo být pro okouny na konci podzimu lepší. Říkal si, že mu nechybí nic, krom té ryby, která by zabrala.

Chytal chvíli na jednom místě, pak popocházel do pravé strany, jednak aby něco dělal, jednak protože čekal, že jinde budou okounci rozumnější. Tak se postupně propracovával podél západního břehu jezera, až zpoza jakési houštiny vyšel na volné prostranství a uviděl toho muže před sebou ne víc než na deset metrů.

Byl vysoký, dobře o hlavu vyšší než Mowbray, velmi široký v ramenou a úzký v pase a v bocích. Měl na sobě skoro nové džínsy a popelínovou větrovku přes modrou flanelovou košili. Boty vypadaly stejně jako Mowbrayovy a Mowbray hádal, že pocházejí od téže zásilkové firmy v Maine. Chytal na vnaidlo a Mowbray sledoval očima jeho vlasec, až uviděl červený splávek sedět na hladině asi pětadvacet metrů od břehu.

Mužovy kaštanové vlasy sotva poprášily šediny. Měl úhledně zastřižený knírek a na tvářích stín vousů jako někdo, kdo se holil brzy ráno. Podle ošlehaných rukou a obličej se dalo soudit, že pobývá hodně na vzduchu. Musel být starý přibližně jako Mowbray, jemuž bylo čtyřiačtyřicet, ale byl zřejmě v mnohem lepší kondici než Mowbray a popravdě řečeno v lepší kondici, než v jaké Mowbray kdy byl. Mowbray se mu obdivoval a zároveň mu záviděl.

Když se Mowbray objevil, muž kývl a Mowbray odpověděl také kývnutím, ale jakožto vetřelec nepromluvil první. Muž potom řekl: "Dobré odpoledne. Měl jste štěstí?"

"Nezabralo mi nic."

"A chytáte dlouho?"

"Pár hodin," přiznal Mowbray. "Obešel jsem tak půl jezera, spíš jen abych se hýbal. Jestli je v jezeře jeden pstruhový okounek, já o něm nevím."

Muž se uchechtl. "Oni tady jsou, jen se nebojte. Je to vynikající jezero pro pstruhové okounky a taky pro spoustu jiných ryb."

"Možná že mám špatnou návnadu."

Hromotluk zavrtěl hlavou. "Pochybuju. Ti berou na všechno, když jsou při chuti. Myslím, že okounek v ráži by popadl i tkaničku od bot, kdežto když je mrzutý, nevezme si vaši návnadu, ani když mu ji hodíte jen tak, bez háčku a vlasce. Oni už jsou takoví. Někdy berou a někdy ne."

"To je fakt." Mowbray kývl směrem k červenému splávku. "Vy asi nechytáte okounky pstruhové, vidíte?"

"S touhle výzbrojí ne. Ne, já jsem zkoušel chytit nějakého okounka černého." Ukázal palcem dozadu, na přichystané ohniště. "Mám pánev a olej, mám mouku, abych si je obalil, a dříví jen čeká na podpal. Potřebuju už jen tu rybu."

"A štěstí nepřeje?"

"O nic víc než vám."

"A to tedy není moc," kývl Mowbray. "Vy jste zdejší?"

"Ne. Ale byl jsem tady už mockrát. Rybařil jsem na tomhle jezeře nejednou, a častěji jsem měl úspěch než naopak."

"Tak jo," řekl Mowbray. Společnost toho muže byla příjemně povzbudivá, ale pro setkání tohoto druhu platila přísná etiketa. Já se podívám ještě do další zátoky. Podle všeho to bude zbytečné, ale rád bych si aspoň namočil třpytku."

"Nikdy se nedá říct, že je to zbytečné, vidíte? Každou minutu se může otočit vítr nebo klesnout teplota o pár stupňů a ryba může úplně změnit chování. To nás sem podle mého taky táhne rok co rok. Ta nádherná nepředvídatelnost. Jářku, nechodte nikam a pobuďte se mnou."

"Určitě byste nebyl proti?"

Hromotluk přikývl a povytáhl si kalhoty. "Vlasec si můžete namočit tady zrovna tak dobře jako kus dál po břehu. Když budete líčit na pstruhového okounka, nebude to mít vliv na to, jestli mi zabere černý okounek nebo slunečnice. A mám-li říct pravdu, společnost mě potěší."

"Mě zrovna tak," přiznal Mowbray vděčně. Jestli vám to skutečně nebude proti mysli."

"To bych vás nezval."

Mowbray postavil na zem svou hliníkovou krabici s rybářskými potřebami, klekl si vedle ní a upravoval vlasec. Uvázal

na něj novou třpytku, potom vstal a vytáhl z kapsy na prsou své manšestrové košile balíček cigaret. "Kouříte?" zeptal se.

"Nechal jsem toho už před nějakou dobou. Ale jako by se stalo." Mowbray vykouřil cigaretu asi do polovičky, pak ji hodil na zem a zašlápl. Stoupl si až k vodě, nějakou minutu zkoumal hladinu jezera a nakonec hodil třpytku hezky daleko. Příštích patnáct minut oba muži rybařili v příjemném mlčení. Mowbrayovi nic nebralo, ale on to ani nečekal a smířil se s tím. Cítil se i tak v pohodě.

"Oťukává," ohlásil hromotluk. Utekla minuta či dvě a on začal navíjet. "A ťukáním to taky skončilo," dodal. "Radši se podívám, jestli mi tam něco nechala."

Mřínek byl úhledně překousnut vedví. Hromotluk mu háček nabodl do tlamky a teď chyběl ocas. Velmi obratnými prsty vyvlékl návnadu z háčku a nahradil ji živou ze svého kbeličku. Za pár vteřin byl nový mřínek ve vodě a červený splávek se pohupoval na hladině.

"Co to asi udělalo?" uvažoval Mowbray.

"Těžko říct. Nejspíš rak. Něco obyčejného."

"Já si myslel, že když ryby ťukají, je to dobré znamení, že si jako začínají s námi hrát. Ale jestli to byl rak, asi to moc neznamená."

"To bych si nemyslel."

"Trochu je mi divné," podotkl Mowbray, "že když jsou v jezeře pstruhoví okounci, vy místo nich chytáte černé."

"To by asi napadlo většinu lidí."

"Nic mi do toho samozřejmě není."

"Ale to je v pořádku, nic se neděje. Mně prostě víc chutnají malé rybky smažené na pánvi než ty větší. Obávám se, že v podstatě nejsem sportovní rybář. Rád ryby chytám, ale záleží mi hlavně na tom, jak chutnají, když si je usmažím na pánvi. Masařky nám říkají, většinou s mírným pohrďáním." Vycenil v náhlém úšklebku velké bílé zuby. "Kdyby rybařili tak často jako já, asi by trochu polevili v nadšení pro tu sportovní stránku věci. Je víc dní, kdy chodím na ryby, než kdy nechodím. Před deseti lety jsem se odebral na odpočinek, měl jsem obchod, ale prodal jsem ho brzo po tom, co zemřela moje paní. Nemohli jsme mít děti, takže jsem zůstal sám a peníze mi stačily, abych nemusel pracovat, pokud mi nebude vadit skromný život. A ten mi nejen nevadí, nýbrž dávám mu přednost."

"Jste na penzi mladý."

"Je mi pětapadesát. Když jsem nechal práce, bylo mi čtyřicet pět, což není žádné stáří, ale byl jsem na odpočinek zralý."

"Vypadáte nejmní o deset let mladší, než jste."

"Jestli je to pravda, tak to bude tím, že mi odpočinek svědčí. Vlastně nedělám nic jiného, než že jezdím po světě a chytám si ryby k večeři. A radši chytám malé ryby. Rybařil jsem i jinak, ale brzo mě to přestalo bavit. Mou zásadou je nikdy nechytat víc, než hodlám sníst. Jestli něco zabiju, jde to támhle na tu měděnou pánev. Jinak bych to vůbec nezabil."

Mowbray chvíli mlčel, protože si nebyl jist, co má na to říct. Nakonec přece vyjádřil svůj názor. Já jsem ještě asi do toho stadia nedospěl. Musím se přiznat, že mě pořád ještě rybaření baví, ať už úlovek sním, nebo ne. Obyčejně ty ryby sním, ale není to pro mě to hlavní. Ovšem já taky nechodím na ryby tak často jako vy. Povede se mi to jen párkrát za rok."

"Když si tak spolu povídáme," řekl muž, "a vy nechytíte žádného okounka pstruhového, kdežto mně neberou okounci černí, mohli bychom klidně tvrdit, že lovíme velryby, žádný rozdíl by v tom nebyl."

O chvíli později Mowbray vytáhl vlasce a zase vyměnil vnaďidlo, pak si zapálil další cigaretu. Slunce už téměř zapadlo. Zmizelo za hradbou stromů a patrně se teď už blížilo k obzoru. Vzduch se znatelně ochladil. Rybařit dnes může ještě tak hodinku. Pak bude na místě zamířit do motelu a dát si v restauraci u silnice steak a pečené brambory. A pak přijde večer s whisky a sodou před televizorem v mote-lovém pokoji, vleže na posteli s nohama nahoře, se sklenkou po ruce a s cigaretou hořící v popelníku.

Ta představa byla tak lákavá, že dostal téměř chuť vzdát se poslední hodiny rybaření. Ale rozkoš z prvního doušku martini se odložením o hodinu nijak nezmenší a potěšení z hromotlukovy společnosti za další hodinu jeho času stálo. A potom, jen o chvíli později, hromotluk řekl: "Chtěl bych se vás zeptat na něco neobvyklého."

"Jen se ptejte."

"Zabil jste někdy člověka?"

To tedy byla opravdu neobvyklá otázka, a Mowbray o ní několik vteřin přemýšlel.

"Inu," pravil konečně, "počítám, že ano. Je velmi pravděpodobné, že jsem někoho zabil."

"Zabil jste někoho a nevíte to jistě?"

"Asi to vypadá divně, jenže já byl v Koreji u dělostřelectva. Dalekonosného. Nikdy jsme nevěděli, na co střílíme, a nikdy jsme se pořádně nedozvěděli, co naše střely způsobily. Byl jsem na frontě přes rok a celou tu dobu jsem krmil municí jednoho takového molocha. Strašně nerad bych si myslel, že jsme za celou tu dobu nezasáhli to, nač jsme mířili. Takže jsem lidi musel zabít, ale předpokládám, že vy jste něco takového na mysli neměl."

"Já myslím zblízka. A ne ve válce, to je úplně něco jiného."

"Nikdy."

"Já byl taky na frontě. V dřívější válce, než byla ta vaše, a sloužil jsem na zásobovací lodi, kde jsem nikdy neslyšel výstřel v boji. Ale asi před čtyřmi léty jsem zabil člověka." Jeho ruka na moment sjela k noži, který měl v pochvě u pasu. "Tímhle."

Mowbray nevěděl, co by na to řekl. Horlivě se zabýval přitahováním povoleného vlasce a čekal, až muž znova promluví.

"Byl jsem na rybách," pokračoval hromotluk. "Úplně sám, jak to dělám zpravidla. Ale bylo to na slané vodě, ne sladké

jako tady. Byl jsem v Severní Karolíně, v místě, kterému se říká Vnější mělčiny. Znáte to tam?" Mowbray zavrtěl hlavou. "Řetěz bariérových ostrovů hodně daleko od pevniny. Dost odlehlé. Ohromně se tam rybaří a mnoho jiného se tam dělat nedá. Plno lidí chytá na vlnolamech nebo z lodí, ale já jsem házel návnadu přímo do příboje. Můžete touhle technikou dosáhnout stejně dobrých výsledků jako jinou a já jsem se rozhodl, že si rozdělám oheň hned tam na pobřeží, ukuchím si svou kořist a sním ji na místě. Nasbíral jsem si naplavené dříví, rozdělal oheň ještě dřív, než jsem hodil vlasec, tak jako dneska. Já jsem tak zvyklý. Stejně jsem si počínal den předtím a chytil jsem půl tuctu norfolkských tresků tak rychle, že bych ani nestačil říct, že rybařím. Ale ten konkrétní den mě celé tři hodiny nepotkalo štěstí, což dokazuje, že mořské ryby jsou stejně nevypočitatelné jako sladkovodní. Vy rybaříte hodně na moři?"

"Prakticky vůbec ne."

"Já to mám skoro stejně rád jako chytání ve sladké vodě a ten den se mi na Mělčích strašně líbilo, i když mi ryby ani neřukly. Slunce hřálo a z oceánu foukala mírná bríza, prostě lepší den si neumíte představit. První nejlepší věcí po rybaření s úlovkem je rybaření bez úlovku a tahle myšlenka by nás po dnešním fiasku měla utěšit."

"To si musím zapamatovat."

"Zkrátka jsem se cítil docela příjemně, i když to vypadalo, že si svůj oběd budu muset koupit, ale pak jsem ucítil, že se za mnou objevuje nějaký chlap. Musel přijít přes duny, protože do mého zorného pole se nedostal. Věděl jsem, že je za mnou - musel to být instinkt -, a stácel jsem oči dozadu, jak jen to šlo, aniž bych pohnul hlavou, a pořád jsem ho neviděl." Hromotluk se odmlčel a povzdychl si: "Poslyšte, jestli vaše nabídka pořád platí, vzal bych si přece jen od vás jednu cigaretu."

"S radostí," řekl Mowbray, "ale hrozně by mě mrzelo, kdybyste kvůli mně zase podlehl tomu zlovyku. Určitě si chcete zapálit?"

Odpovědělo mu zase to široké ušklíbnutí. "Nechal jsem kouření zhruba v tu dobu, kdy jsem se vzdal práce. Od té doby jsem vykouřil snad tučet cigaret, to znamená během deseti let. Tomu se nedá říkat zlovyk."

"A já se nemusím cítit provinile." Mowbray zatřásl balíčkem, až se jedna cigareta ukázala, a nabídl ji společníkovi. Když si ji muž vzal, vzal si jednu i Mowbray a oběma zapálil svým zapalovačem.

"Nic nedodá cigaretám lepší chuť, než když mezi nimi uděláte pauzu takový rok," řekl hromotluk. Zhluboka se nadechl kouře a sešpulil rty, aby zase vydechl jeho proud. "Poslyšte," pokračoval, "já bych vám rád o té věci vypravoval, pokud by vám to nevadilo. Nedělám to často, ale někdy potřebuju ten příběh ze sebe dostat. Nebudete mít potom o mně valné mínění, ale jsme si cizí, nikdy jsme se neviděli a pravděpodobně už ani neuvidíme. Chcete si to poslechnout?"

Mowbray byl přímo fascinován a neskrýval to.

"Dobrá, takže já jsem věděl, že za mnou někdo stojí. A jistě nezamýšlel nic dobrého, protože nikdo se za vás nepříplíží a nezůstane tam tiše stát, aby vám udělal nějakou laskavost. Držel jsem v ruce prut, a než jsem se otočil, zarazil jsem ho do písku, jak to lidé při rybaření na pobřeží dělávají, a pak jsem se otočil, jako kdybych za sebou nikoho nečekal, a on tam samozřejmě byl."

Mladý chlapík, pravděpodobně mu nebylo víc než pětadvacet. Ale nebyl to žádný hippie. Neměl vousy a vlasy měl dlouhé jako vy a já. Nicméně vypadal umaštěně a ne dvakrát čistě. Na sobě měl bledě modré tričko a bílé kalhoty z hrubého plátna. Je to k smíchu, že si pamatuju, jak byl oblečený, ale mám ho před sebou úplně jasně. Úzké rty, tvar hlavy jaksi do klínu, oči každé trochu jiné, jako kdyby jedno hledělo jinak než druhé. Tu a tam dozávající nežit, a jizvy po těch starých. Žádný krasavec to nebyl.

V ruce držel revolver, malý Smith & Wesson kalibru .32, s dvoupalcovou hlavní. Zbraň dobrá jen k zabíjení člověka na krátkou vzdálenost a on ji ani k ničemu jinému nepotřeboval. Samozřejmě jsem v tu chvíli značku ani kalibr neznal, já se ve střelných zbraních moc nevyznám.

Stál ode mne něco přes půl druhého metru. Myslím, že ani nebylo potřeba moc instinktu, abych věděl, že tam je, když stál tak blízko."

Muž zhluboka potáhl z cigarety. Oči se mu při vzpomínce zúžily a Mowbray si všiml, že se mu zprostředka čela až téměř ke kořeni nosu objevila hluboká vráska. Potom kouř vydechl, obličej se mu uvolnil a vráska zmizela.

"Stáli jsme tam na tom pobřeží sami," pokračoval muž. "Z žádné strany nebyl nikdo v dohledu, ani jeden člun při pobřeží, široko daleko žádná pomocná ruka. Jen ten mladý chlápek s revolverem v hrsti a já s holýma rukama. Začal jsem litovat, že jsem zarazil prut do písku. Udělal jsem to proto, abych měl obě ruce volné, ale teď jsem si pomyslel, že bych jím mohl po něm švihnout a vyrazit mu zbraň z ruky."

On povídá: 'Tak, starochu, vytáhni hezky pomalu šrajtofle z kapsy.' Podle přízvuku byl ze severu, ale u mladších lidí nemůžete z přízvuku na původ moc usuzovat. Dělá to asi televize. Svět se díky ní zmenšuje.

Teď jsem se mu podíval do očí a na to, jak drží tu zbraň, a bylo mi jasné, že tomu člověku nejde jen o to, aby mi sebral peněženku a zamával mi. Ten se mě chystá zabít. Fakt je, že kdybych se byl neotočil, mohl mě klidně zastřelit zezadu. Pokud to není takový typ, který se přitom rád dívá druhému člověku do tváře. Prý taková lidé jsou."

Mowbraye zamrazilo. Mužův hlas byl tak věcný a přitom mluvil o skutečnostech, které člověka děsivě jako noční můra.

"Tak jsem si tedy sáhl levou rukou do kapsy. Peněženka tam nebyla. Tu jsem měl v přihrádce na rukavice v autě zaparkovaném u cesty, vzadu za písčitými dunami. Ale sáhl jsem si do kapsy proto, abych upoutal jeho pozornost na svou levici, tu jsem pak vytáhl prázdnou a šel s ní po té zbrani, kdežto pravíci jsem tasil z pochvy nůž. Sehnul jsem se, vedl ránu zdola a buďto jsem byl opravdu rychlý, nebo jsem všechny ty drogy, které léta zřejmě užíval, zpomalily reakce, ale v každém případě jsem mu vyrazil ruku se zbraní do vzduchu, takže z ní revolver vylétl, a zároveň jsem do něj vrazil nůž a rozpáral mu břicho."

Vytáhl nůž z pochvy. Byl to filetovací nůž s rukojetí z přírodního dřeva a tenkou, mírně zakřivenou čepelí, dlouhou asi

dvacet centimetrů. "To byl tenhle nůž," řekl, "je z Rapala ve Finsku a není nad něj, protože je z nerezové oceli, a přece se dá brousit a ostří mu vydrží. Používám ho na filetování a všechno ostatní, co souvisí s rybařením. Ale vy máte asi zrovna takový."

Mowbray zavrtěl hlavou. „Já používám zavírák."

"Měl byste si opatřit tenhle. Není nad něj. A věřte mi, že vás nezradí, když jste v nouzi. Říkám vám, že jsem toho kluka otevřel, jako když čistíte rybu. Vrazil jsem mu nůž až dole do podbřišku a táhl nahoru až k hrudnímu koši a šlo to tak hladce, jako když krájíte máslo." Zasunul nůž jedním pohybem do pochvy.

Mowbrayovi naskočila husí kůže. Druhý muž dokouřil cigaretu, Mowbray také zhasil svou a hned si vzal z balíčku novou. Vracel cigarety zpátky do kapsy, pak ho napadlo, že by měl nabídnout i společníkovi.

"Teď hned ne. Nabídněte mi tak za devět, deset měsíců."

"Spolehněte se."

Muž zopakoval svůj úšklebek od ucha k uchu. Jeho tvář ale rychle zvažněla. "Tak ten mladík se skácel. Padl přímo na záda a ležel tam rozpáraný. Sténal a krvácel a nevím co ještě. Nepamatuju si, co přesně říkal, mluvil ostatně nesouvisle, ale v podstatě chtěl, abych ho vzal k lékaři.

Jenže nejbližší lékař byl v Manteu. To jsem náhodou věděl a já byl přitom poblíž Rodanthe, což je od Mantey přes třicet kilometrů. Viděl jsem ten řez a nedovedl jsem si představit, že by přežil půl hodinu jízdy autem. Dokonce kdyby byl lékař dva metry od nás, vážně pochybuju, že by mohl tomu klukovi Pomoci. Nejsem sice doktor, ale bylo mi naprosto jasné, že umírá.

A kdybych se pokoušel dopravit ho k lékaři, vnitřek mého vozu by byl potom k nepotřebě a nadělal bych si spoustu nesnází. Sice jsem nečekal, že by se mne někdo vážně pokusil obvinít z vraždy. Logické bylo, že ten chlápek má trestní rejstřík tak dlouhý, že by dosáhl až na pevninu a zpátky, kdežto já neměl na svědomí víc než pár dopravních přestupků. A revolver měl jeho otisky prstů, moje žádné. Jenže bych musel odpovídat na miliony otázek a zdržovat se tam nejmíň týden a bezpochyby ještě déle čekat na úřední ohledání mrtvol a to všechno k ničemu, protože on stejně umíral.

A ještě něco vám povím. Nemělo by tak jako tak cenu ho zachraňovat, protože nebyl nic jiného než loupeživá, vraždící bestie. Vždyť i kdyby ho nakrásně sešili, tak sotva by byl zdravý, vyrazil by na ulici a co nejdřív zas někoho připravil o život. Ne, mně se tedy vůbec nepříčilo, že umře." Podíval se Mowbrayovi do očí. "Co byste udělal vy?"

Mowbray přemýšlel. "Já nevím," odpověděl. "Já vážně nemůžu říct. Patrně totéž, co vy."

"Měl hrozně bolesti. Viděl jsem ho, jak tam leží, a znova jsem se rozhlížel, jestli jsme sami, a byli jsme. Říkal jsem si, že můžu popadnout svůj prut a pánev a pár ostatních svých věcí a za dvě tři minuty být ve svém autě a nenechat za sebou žádnou stopu. Noc předtím jsem strávil ve stanu a spacím pytli a nebyl jsem zapsán v žádném motelu ani tábořišti. Jinými slovy mohl jsem být za půl hodiny z Vnějších mělčin pryč a nic by mě s tím místem nespojovalo, tím miň s tím mužem na písku. Nekupoval jsem dokonce ani benzin na úvěrovou kartu. Kdybych se prostě sebral a šel, mohl jsem mít pokoj. Stačilo jen nechat toho mládence umírat pomalou a krutou smrtí." Jeho oči se znova středy s Mowbrayovými, a byl to pohled tak naléhavý, že se dal sotva vydržet. "Nebo," promluvil hlubším a tišším hlasem, "nebo jsem mu mohl věci usnadnit."

"Bože."

"Ano. A právě to jsem udělal. Vzal jsem nůž a bodl ho rovnou do srdce. Byl mrtvý okamžitě. Život mu rázem vyprchal z očí a napětí z tváře, zhasl. A tím se z toho stala vražda."

"Ano, samozřejmě."

"Samozřejmě," opakoval muž, "mohl to být čin milosrdenství, ale z hlediska zákona se tím akt sebeobrany stával nesporně zločinem zabítí." Zhluboka vzdechl. "Myslíte, že jsem to dělat neměl?"

"Ne," řekl Mowbray.

"Udělal byste totéž?"

"Pochybně řečeno, nevím. Doufám, že ano, kdyby alternativou bylo nechat ho trpět."

"No prostě já jsem to udělal. Nejenže jsem zabil člověka, já ho výslovně zavraždil. Nechal jsem ho pod nějakými třiceti centimetry písku na kraji dun. Nevím, kdy tělo našli. Určitě to netrvalo dlouho. Ty písky se pořád přesouvají sem a tam. Neprobíhalo žádné vyšetřování jeho totožnosti, ale policie ho mohla identifikovat podle otisků prstů, protože takový mladý výtečník určitě v registru byl. U sebe neměl nic, kromě asi padesáti dolarů v hotovosti, takže mě nehodlal okrást, aby měl ten večer co jíst." Trochu se uvolnil a pousmál. "Ty peníze jsem si vzal. On už je nepotřeboval a ostatně jsem pochyboval, že byly po právu jeho."

"Takže jste nejen zabil člověka, ale ještě jste z toho měl zisk."

"Přesně tak. Ještě ten večer jsem odjel z Mělčin. Jel jsem hodně daleko do vnitrozemí a přenocoval v motelu hned za Fayettevillem. Nikdy jsem se k tomu nevrátil, nikdy jsem nepátral, jestli ho našli a kdy. Pokud ano, tak to vedou jako nevyřešenou vraždu. Jo a jeho zbraň jsem vzal a zahodil na půl cesty k Bermudám. Auto, se kterým bych si musel dělat starosti, neměl. Předpokládám, že přijel stopem nebo přišel pěšky nebo parkoval příliš daleko, než aby to mělo význam." Další úsměv. "Tak, teď znáte moje tajemství."

"Možná jste měl vynechat místní jména," mínil Mowbray.

"Proč?"

"Neměl byste uvádět tolik informací cizímu člověku."

"Možná máte pravdu, ale já dovedu vyprávět jen takhle. Já vím, co se vám teď honí hlavou."

"Skutečně?"

"Mám vám to říct? V duchu se ptáte, jestli to, co jsem vám vyprávěl, je pravda, nebo ne. Usuzujete, že kdyby to byla pravda, neříkal bych vám to, a přece to samo o sobě zní dost věrohodně. A z poloviny doufáte, že to je pravda, z druhé poloviny že není. Trefil jsem se?"

"Jste hodně blízko," připustil Mowbray.

"No, teď vám povím něco, co tu rovnováhu zvrátí. Budete si opravdu přát, aby to všechno bylo samá lež." Sklopil oči.

"Věci se mají tak, že až uslyšíte, co vám teď řeknu, ztratíte ke mně veškerý respekt."

"Tak proč byste mi to říkal?"

"Protože mám pocit, že musím."

"Já nevím, jestli to chci poslouchat," řekl Mowbray.

"Chci to já. Ryby nemáme, stmívá se a vy už se pravděpodobně nemůžete dočkat, až se vrátíte tam, kde nocujete a kde si dáte večeři a drink. No a tohleto už nebude trvat dlouho." Navíjel svůj vlasec. Skončil tu práci a opatrně položil prut do trávy u svých nohou. Napřímil se a řekl: "Před chvílí jsem vám vyprávěl o mém vztahu k rybám. Že nezabím, co nebudu jíst. A tam přede mnou ležel ten rozpáraný mladý muž, s vnitřnostmi vyvrženými..."

"Nechte toho."

"Nevím, jak byste tomu řekl, zvědavost nebo neodolatelné nutkání nebo nějaký primitivní impulz. Nemůžu říct. Ale fakt je, že než jsem ho pohřbil, uřízl jsem mu malý kousek jater. A když byl pod pískem, zapálil jsem svou hraničku a... no, podrobnosti nemusím líčit."

Díky Bohu, pomyslel si Mowbray, aspoň něčeho mě ušetřil. Podíval se na svoje ruce. Levá se chvěla. Pravá, v níž držel prut, měla bílé klouby a špičky prstů obo-lavělé, jak křečovitě svíral konec prutu.

"Vražda, kanibalismus a oloupení mrtvého. Slušný výkon na někoho, kdo nespáchal nikdy nic vážnějšího než dopravní přestupek. A všechny tři zločiny za dobu podstatně kratší než jedna hodina."

"Prosím vás," zaúpěl Mowbray vysokým hlasem. "Prosím vás, už mi nic neříkejte."

"Ono už není co."

Mowbray se zhluboka nadechl a dech zadržel. Ten člověk buď lže, nebo mluví pravdu, říkal si Mowbray, ale v každém případě je to bez nejmenší pochyby naprosto mimořádná osobnost. Velmi mírně řečeno.

"Tuhle historii byste neměl vyprávět cizím lidem," řekl po chvíli. "Ať je to pravda nebo ne, vyprávět byste to neměl."

"Já to občas potřebuju."

"Ono je samozřejmě dobré, že jsem cizí člověk. Vždyť o vás vůbec nic nevím, ani jak se jmenujete."

"Jmenuju se Tolliver."

"Ani kde bydlíte..."

"Wallace P. Tolliver. Měl jsem železářství v Oak Falls, Missouri. Je to blízko Joplinu."

"Neříkejte mi už nic," vyjekl Mowbray zoufale. "Kéž byste mi nevyprávěl vůbec nic."

"Musel jsem," řekl hromotluk a zuby mu opět zableskly v úšklebku. "Vyprávěl jsem tu historii dodneška třikrát. Vy jste čtvrtý, kdo ji slyšel."

Mowbray neřekl nic.

"Třikrát. Pokaždé cizím lidem, kteří se náhodou ukázali, když jsem chytil ryby. Pokaždé to bylo takové dlouhé, líné odpoledne, kdy ryby prostě nebraly, ať se člověk snažil, jak chtěl."

Mowbray začal dělat několik věcí. Ustupoval dozadu, snažil se povolit křečovitě sevření rybářského prutu a levou ruku v obraně zvedal před sebe.

Ale filetovací nůž už vyletěl z pochvy.